

2350.

На Анни и Рени.

Голямата любов е без надежда,
Че някога ще намалее тя,
А Провидението ѝ отрежда
Да бъде родственица на Смъртта.

Освен мощта на своята възбуда
Тя няма други трайни сетива,
Препуска през живота като луда
И луда я наричат затова.

Тя следствие е, но е и причина
На Красота във саможертвен скок,
Извечно цяла, нивга половина,
Сама на себе си и храм и бог.

Във този свят на злост непримирима
Най-странното е все пак, че я има.

2351.

Народното търпение е свято
И се измерва с много векове,
За ценна добродетел е признато
Във съчетание със други две.

А те са трудолюбие и вяра
В несъществуващия светъл ден,
Когато на робията товара
Ще бъде в щастие преобразен.

Ще дойде някой вносен Крало Марко,
Ще счупи ненавистния синджир
И слънцето на Свободата ярко
Ще обещае щедро хляб и мир.

Народът щом докаже, че търпи,
Сам Бог навярно ще го подкрепи.

2352.

Тъй както всичко друго в края роден,
И политиците ни са за продан,

А сред богатите е много шик
Да притежават собствен политик.

Те насърчават неговите крачки
По пътя към властта с дебели пачки,

Щом видят, че това е ценен влог
С високи лихви в много кратък срок,

Възлизащи на доста милиони
Без страх от божите и земните закони,

Защото този нерушим съюз
Не носи нивга минус – само плюс,

И участ сладка като пчелен мед
Подготвя в Министерския съвет.

2353.

*“За мен твърдят, че съм българският
Балзак.” (Прочетено във вестниците)*

Прибързаният усет за величие
Е знак за всеки гений самозван,
Че в бягството от сивото безличие
Е паднал в собствения си капан.

Но този знак остава без внимание,
Защото се затваря в малък свят,
Там авторът се радва на признание
И със хвалебствия е пребогат.

Приятели потупват го по рамото
Със думите “Нов Шекспир се роди!
Към бъдещето ти ще носиш знамето
На Славата по ярките следи!”

Това било би хубава комедия
Ако не се превръщаше в трагедия.

2354.

Човекът – най-голямото богатство,
Човекът – император, бог и роб,
Човекът – символ на духовно братство,
Се готви да посреща нов потоп.

Помощниците са неизброими,
Чингиз Хан, Хитлер, Сталин, Тамерлан,
И други неизречени по име
Подизпълнители на този план.

Човек не знае правото чие е
В живота преизпълнен със лъжи,
Над Злото няма как да надделее,

Но ще му се поне да издържи
Пред ужаса на собствената стръв...
А вторият потоп ще е от кръв.

2355.

Народен съд: През нощта на 1 февруари 1945г. разстреляни и хвърлени в общ гроб са 148 български държавни дейци.

На масовата екзекуция присъства Цола Драгойчева.

Със заповед от чуждата държава
Съдиите са всячески подкрепяни
Присъдата в съдебната разправа
Да бъде “мѐра въ1сшая по стѐпени.”

Мъгли от тъмното небе се стелят
За мъчениците на смърт осъдени,
Пред общ незнаен гроб ще ги разстрелят,
А близките им са далеч пропъдени.

Палачите сега се надпреварват
Кой първи да е по кръвопроливане
И вярват сляпо, безразсъдно вярват,
Че се прославят чрез това избиване.

Над всички там на Злото от престола
Допълва ада образът на Цола.

2356.

Непреките убийци са известни
Със своя благороден външен лик,
На дребно те понякога са честни,
Готови да услужват всеки миг.

Те не работят с брадва, а със думи,
Изричани със добродушен глас,
Които се превръщат във куршуми
За чест на изпълнителната власт.

Убийства на общонародна база? –
За най-великите това е спорт!
Те могат без холера и проказа
Живота да превърнат в *натюр морт*.

За тази дейност нужно е старание,
Но също и голямо дарование.

2357.

Присъдата ни “Първороден грях”
Безсмъртие натрупа през годините
И с нея църквата държи във страх
Ведно със грешниците и невинните.

Така човекът ражда се готов
Да бъде призван към покаяние
В отплата за небесната любов,
Макар и от далечно разстояние.

А в непосредствените бъднини
С какво ще се спасяват безутешните?
Палачите на власт във наши дни

Ни причисляват всичките към грешните
И всеки получава хубав шанс
Да се разкайва за греха в аванс.

2358.

*Иска ти се да жалиш хората, а се налага
да ги биеш с тояга по главата. (Ленин)*

Тоягата е символ на властта
Откакто съществува обществото,
Тя разяснява Справедливостта
И своята представа за Доброто.

Столетия не могат да я спрат,
Тя шества повсеместно постоянно,
Народите уверено мълчат,
Да спорят с нея винаги е рано.

А Ленин, Сталин, Хитлер и Пол-Пот
Я ползваха със смъртоносна сила
Предимно спрямо своя мил народ
И Свободата – също много мила.

Когато своевременно измряха
На този свят тояги завещаха.

2359.

Стенописите във пещерите
Що археолози са изхранили!
Колко служби са за тях разкрити!
Колко хора доктори са станали!

Сътворяването им е тайна
И за умните, и безпросветните,
Даже и науката всезнайна
Не допуска, че е в ... тоалетните.

Тя е там и то от старо време –
Преудобно място за рисуване
И при всички сетнешни системи
На страдание или добруване.

За вида на този стар завет
Доказателствата са навред.

2360.

По Никита Нанков.

Една бегония
От Патагония
С остра пневмония
Е във агония.

С остра пневмония
Във Патагония
Една бегония
Е във агония.

Във Патагония
Е във агония
Една бегония
С остра пневмония.

Каква симфония
От какофония!

2361.

Стена пред парламента за народа
Като огромен паметник стои,
Издига се сега към небосвода,
От нея мрак, не светлина, струи.

Промените дори не я помръдват,
Джуджетата когато се сменят
И обещанията не се сбъдват,
Макар повтаряни за стотен път.

Тук Свободата среща своя заник,
Грижливо готвен ѝ от Подлостта,
Защото всеки вкаран свой избранник
Със себе си навек кръщава тя.

Те хвалят се в държавата ни родна,
Че радват се на обич всенародна.

2362.

Виждам на площада Тянан мън
Танкове, че готвят вечен сън

За прииждащите млади хора
Предпочели гибел пред позора.

Омагьосващата Свобода
Ги повежда в кървава следа

Към безсмъртие и вечна слава,
За които смърт се заслужава.

Всички те са с майки и бащи,
Всички са с надежди и мечти,

И се хвърлят във зловеща сянка,
За да спрат веригите на танка.

Правдата дали ще разбере,
Танкове че няма как да спре?

2363.

Роднинството – опора на властта? –
Съвременна е, но и стара сила...
О, колко скъпо струва на света
И колко хора е опропастила!

Без изключение е всеки строй
По външност и по вътрешност роднински –
За Ким Ир Сен и Буш такъв е той,
За Живков и за братята кубински.

Позорът на наследствения трон
Се скрива зад короната от злато,
И се укрепва с нужния закон
Чрез помощта на дворцовото блато.

Но продължават партиите местни
Да се делят на леви и на десни.

2364.

Умирам неуморно цял живот
Под мъдрите напътствия на Вожда,
Зажеглил ни в червения хомот
И за отплата цял народ опложда.

Невзрачни са съвременните дни,
Но бъднината ни ще е сияйна
И радост мъките ни ще смени...
Как? Засега това остава тайна.

Въпросът вярваме ли или не
Във нашата страна не съществува,
С капаци всички сме като коне
И всеки вярва или се преструва.

При изборите – пълна свобода:
За вожда сто и два процента “Да”.

2365.

С излишъци от минало величие
Покриваме нещастията днес
И с липсата на смелост във наличие
Спасяваме износената чест.

Но робствата ни са неизтриваеми
И номерирани от край до край,
А на Историята всички заеми
Изплащаме с лъжи за ален рай.

Тук партията на гробокопачите
Обедини духовния боклук
На бъдещето да реши задачите,
Защото според Вожда няма друг.

От грижите ѝ нежни възхитен
Народът вече е преполовен.

2366.

Отдавна се говори за единството
Като за неминуема съдба,
Която с обич ще смени безчинството
По географските полукълба.

Но мяркат ми се също и говедата
И колко много са сплотени те,
А вместо да се поздравят с победата
Един касапин ще ги помете.

Единството чрез кротко примирение
Се проповядва от добрия поп,
Но често вместо към освобождение

То може да те прати в масов гроб,
На който имаш право безусловно
И нещо повече – непрекословно.

2367.

С машинизирането на войната
Мирът е станал доста по-жесток
И на врага си битият в борбата
Се издължава с паметник висок.

Той длъжен е за него да се грижи,
Да го обкичва винаги с цветя,
Там оди със възторг да каканижи
На победителя за смелостта.

Дечицата врага зоват спасител
Тъй както пише в техния буквар,
Той на мира е верният пазител,
А свободата им – от него дар.

Накрая следват призивите шумни
За честване на Сюлейман безумни.

2368.

Идеи светли имат комунистите
Но колко кървави им са делата!
А уж започват със подбуди чисти те
Във чест на Правдата и Свободата!

Убийствата са тяхно всекидневие
За благото на трудовите маси,
Светът под прицел на червени циви е
И търпеливо чака гибелта си.

Със сигурност това несъответствие
Е свързано с човешката природа,
От зверското начало то е следствие
Където властва личната изгода.

О, не търсете тука изненадата!
Това го пише още в “Илиадата”.

2369.

*Капитанът от SS Ерих Прибке, виновен
за убийството на 235 италиански граждани,
доживява до 100 години. (Световна новина)*

Свидетел на престъпно дълголетие
Е нашето сегашно общество,
От някакви зли духове проклето е,
Лишено е от мощ и мъжество.

До старост стигат едрите престъпници,
Отглеждани грижливо нощ и ден,
А след смъртта си те са райски пътници
И всеки в райски VIP е зачислен.

Есесовец, виновен за разстрелите,
Извършени над мирния народ,
Се радва покрай гроба на умрелите
На тих и на невъзмутим живот.

Той има и безсрамието даже,
Че съвестта му чиста е да каже.

2370.

Според каноните на Ватикана
Човеците са до един греховни
И от отровната греховна пяна
Се чистят чрез молитвите редовни.

Човек потиснат от греховността си
Търпи властта къде-къде по-лесно,
Готов е той да пълни папски каси
За входна виза в царството небесно.

Бе нужно доста време на царете,
За да съзрат въпросното удобство,
Но след необходимите разчети
Те вече ползват го за всяко робство.

Системата е давност придобила
И още дълго време ще е в сила.

2371.

*Управляващите коалиции у
нас обикновено са тройни.*

Щом двойното ни робство стане тройно,
А Свободата стане привидение,
Не се отчайваме, а най-спокойно
От оптимизма чакаме спасение.

Съвсем опустошена е страната
Като след пагубно земетресение,
Но ние не проклинаме съдбата –
От оптимизма чакаме спасение.

Децата ни напускат домовете
И търсят във чужбина избавление,
А ние с вяра скръстили ръцете
От оптимизма чакаме спасение.

Какво от туй, че робство за народа
В страната ни е постоянна мода!

2372.

На гении мнозина подражават
В езика, навиците, външността,
И твърде често при това успяват,
Но само не във гениалността.

Там опитите винаги пропадат
Дори при автори с партиен стаж,
Които на Политбюро зарядът
Осигурява с най-голям тираж.

Продукцията им е многотомна
И може да събира мъдро прах,
Идейността във нея е огромна,
Но вместо почит ражда таен смях.

Защо това явление е тайно,
От всеки умен гражданин е знайно.

2373.

Партийният билет бе като чек
Във сметката на своя притежател
Без оглед кой е нашият човек –
Палач, артист, пожарникар, писател...

Там Партията влагаше пари
Според заслугите на своите вóйни
Във левове и долари дори
Ако за долари са те достойни.

Той бе универсален документ
И диплома по всяка дисциплина:
За съдия, касапин, диригент,
Все за добро на нашата Родина.

Чрез него Тя на някъде забърза
И даже разцъфтя се... Но не върза.

2374.

Смехът на предплатените убийци?
Какъв е? Злобен или ироничен?
Издава ли, че те са кръвопийци
По признак някакъв за тях типичен?

Оказва се, че както много хора
Те имат дом, приятели, роднини
И професионалната умора
Лекуват сред децата си невинни.

Усмихват се красиво и безгрижно
Далеч от тежката житейска драма,
Занятието им е най-престижно,
Сред жертвите им недоволни няма.

И докато поръчки съществуват
От безработица не се страхуват.

2375.

Щом индивидът сблъска се с тълпата
За него изборът не е голям -
Или да ѝ отнеме свободата,
Или с тълпата да се слее сам.

Тълпата рядко се съпротивлява,
Тя чувства нуждата от силен вожд
Тъй както глутницата оглавява
Вълкът, дарен със най-голяма мощ.

Но приликата вълча тука свършва,
Не е доволен вождът от това,
Естественото право той прекъръшва
И иска власт с *наследствени* права.

А после с жертвите на мъчениците
Започва царстването на мъниците.

2376.

У нас задълго нямаше закони,
А само стряскащи постановления,
Но изненаданите милиони
Ги одобрявахме със възхищение.

Привикнали едва със “господине”,
Накараха ни да се “другаруваме”
И в хода на червените години
На съидейници да се преструваме.

Които бяха с нещо несъгласни,
Отиваха в нарочни общежития
И там чрез средства като слънце ясни
Ги тласкаха към правилно развитие.

Но стана чудо. Верните чеда
В сегашно време пак сме “господа”.

2377.

Какъв огромен принос на катрана
Във политическото ни развитие!..
Той придружава не една промяна,
Основа е на не едно събитие!..

В омаскаряване на опонента
Катранът няма други заместители,
Това се чува ясно в парламента
От речите на всички говорители.

Залей с катранени слова човека
И той е в безтегловно положение,
В катранена попада картотека
Без всякаква надежда за спасение.

Напразно търси с Правдата съюз.
Припомнят му, че qui s'excuse s'accuse...

2378.

*Вероятността се състои от невидими частици-пробабилони. Те определят в кои проценти да попаднем.
(Фантастично предположение)*

Във царството на вероятността
Зависи всичко от пробабилоните –
Невидими частици на властта,
Стояща над човека и законите.

Тя може някъде да ги сгъсти,
За да се случи някакво явление,
Да сбъдне мигом нечии мечти
Или разкрие тежко престъпление.

Дали бедняк си или богаташ
Тя не обръща никакво внимание,
Без оглед в Тунис ли си или в САЩ
Сполита те без всяко колебание.

От нейния невидим остър нож
Не може да избяга никой вожд.

2379.

*След смъртта на Александър
Македонски, Атила, Чингиз хан
и Сталин империите им се разпадат.*

Империите нявга са по мярка
На точно предопределен водач,
Следата му във Времето е ярка –
Следа на строг и талантлив палач.

Владенията здраво са споени
С пролятата от него чужда кръв,
А от правата си освободени
Народите са стегнати в калъф.

Веднага щом диктаторът се гътне
Наследници надават весел вой,
Издигат смело ветрила попътни,
За да смегчат диктаторския строй.

И пренебрегвайки Макиевели
Сами погребват гордите си цели.

2380.

*Принцип на партийната оценка:
“Не читал, но осуждаю...”*

Критик, издател и читател,
Сплотени във юмрук червен
Са неуморният двигател
От Партията вдъхновен.

Те хулят всеки набелязан
От Нея за партиен враг,
Навреме за да бъде смазан
Преди да е прочел “Гулаг”.

Те също тъй не са я чели,
Но я осъждат от сърце,
Със донос автора проклели
И се подписват с две ръце.

Съюзът им е нерушим
И е от срам неуязвим!

2381.

Не е ли смехотворната надменност
На овластения червен простак
Плод на комплекса му за малоценност,
Прикриван с идеологичен мрак?!

Възможно е комплексът да изчезне,
Изцяло заменен с надменността
И мисълта, че със ръце железни
Ще го крепи завинаги властта.

Той не владее друга специалност
Освен партийния си занаят,
Животът му е пълен с ненормалност,
Но няма диплома на психопат.

Такава той навярно ще получи
Щом спре от Партията си да суче.

2382.

*През 1927г. Проф. Бехтерев открил,
че Сталин е параноик. После
професорът починал от отравяне.*

Поставил обективна диагноза
Професорът завидно прозорлив,
Доказвайки въпросната невроза,
Но е забравил да остане жив.

След него са умрели много други
По силата на таен параграф,
Дори и хора с минали заслуги
И всеки уж изглеждал много здрав.

Обикновенно качват болестта си
Параноиците на своя трон
Без знание на трудовите маси
И болестта е техният закон.

Прилагат го за собствена прослава,
Но населението намалява.

**Параноята се характеризира с неоснователен
страх и подозрение за заговори.*

2383.

Подреждам първо службите по важност,
А след това по тяхната продажност,

Откривайки с голямо удивление,
Че съществува пълно съвпадение!

За мен, а и за други, днес са скрити
Обаче списъците със цените:

Мълчат по тази точка купувачите,
Усмивват се потайно продавачите,

Но в сделките изцяло доброволни
Участниците всички са доволни.

Тук липсва трудовата стойност дадена,
Тук стойността е сто на сто “принадена”

И във бюджета е определено
Тя да се вписва вечно “на червено”.

2384.

*Важна част в научното планиране
е очакваният икономически ефект.*

Във вестника бе неведнъж поместен
По повод формулата на водата
И той получи титлата “известен”
Сред населението на страната.

В науката се чувстваше отлично,
Прехранваше се с упоритостта си,
И колективно, и поединично,
Опитваше водата да подкваси.

А тя все неподквасена остава
По силата на тайнствени причини,
Но трудностите той превърна в слава,
Защото постоянства със години.

Успее ли, огромната изгода
Ще бъде за доброто на народа.

2385.

На този свят умира всичко живо,
Едни умират късно, други рано,
Живелите сред скръб или щастливо
От ад и рай си тръгват непрестанно.

Талантите го правят много лесно,
Съвременето трудно ги понася,
А от Историята е известно,
Че те са някаква неземна раса.

Тълпата на останалите хора
Ги следва във представителна гама
От Витлеем до Содом и Гомора
И от Атила до Барак Обама.

Но щом измрат и всички президенти
Остават само тайните агенти.

2386.

Чета във встници от бъдещ век,
Че се било родило кралско бебе!..
С появата си малкият човек
Успял е новините да обсеби.

Оказва се, че той е негър същ,
Като смола е кожата му черна,
Роден от бял владетел всемогъщ
И от кралицата му благоверна.

По право той е принц със синя кръв
И дълг е на способни генетици
Да обяснят дали като такъв
Ще е приет сред кралските редици.

Съмнението бавно се усилва,
А негърът-прислужник се подхилва.

2387.

Мрат поколение след поколение
И всяко бърза своя дял да вземе
Накрая чрез прилично погребение...
Обаче не достигат реквиеми.

Смъртта е твърде лесна за постигане,
Но отпразнуването ѝ е трудно,
Особено щом нейното пристигане
Като събитие е многолюдно.

Едни и същи траурни мелодии
Отдавна озвучават вековете,
Тъгата независима от моди е,
Щом хората от нея са обвзети.

Когато във ефира прозвучава,
Тя някой вожд към ада придружава.

2388.

*Често борецът за свобода става
диктатор. Обратното е невъзможно.*

Бе легендарен войн на Свободата,
Събрал възторг по цялата Земя.
Победата му беше всепризната
И той водач да стане съумя.

Убийства се оказаха потребни
За укрепяването на властта,
Сравнявани с целта те бяха дребни,
А важни за независимостта.

Но странно! Почна да се забавлява
Със тях и да показва интерес
До там, че взе да наблюдава
Разстрели след поредния арест.

Все пак обаче той си дава вид,
Че е един и същи индивид.

2389.

За сталиниста чудо е властта,
Превръща тя във мъдреци простаците,
Узаконява им жестокостта,
А с нея всички са като близнаци те.

Жестокостта със подлост се смени
Властта им щом завърши със крушение
И всеки член червен се осени
С демократични честни убеждения.

Народът, свикнал чинно да мълчи,
Не вярва в истината на промените,
Със страх са пълни тъжните очи,
Кръвта му е изстинала във вените.

Където Сталин минал е с метлата,
Там не възкръсва лесно Свободата.

2390.

За образа на първобитни хора
От разкопаване не се нуждая,
Достатъчно е да насоча зора
Към стадиона, за да ги позная.

Стохилиядна е може би тълпата,
Която “Гол!” крещи като безумна,
Там царят с просека и депутата
Споделят заедно страстта си шумна.

Лицата с животинските гримаси
Са в тези мигове незабравими,
А джунглата се чувства у дома си,
Защото те крещят от нейно име.

И чувстваш как човечеството цяло
Така се връща в своето начало.

2391.

“Изчезнал е безследно след преврата...”

Аз не приех смъртта си като драма –

Да паднеш в името на Свободата,

Та има ли заслуга по-голяма?!

Уви! Това за жалост бе начало

На мъки страшни и неизброими,

Родът ми целият - голямо, мало,

Бе заклеймен заради мойто име.

Сега ги гледам тъжно от небето

Изселени, тормозени и бити,

А сянката ми във небитието

Преглъща спомените за сълзите.

Сълзите тук са всички под възбрана,

Едничко разрешено е “Осанна!”

2392.

*Защо напоследък намаляват
природозащитниците? (Въпрос)*

В пристройката до Божия палат
Отдавна поминуваха светците
И там умуваха сред райски хлад
Над мъдростите в библията скрити.

Но от Земята Папата безспир
Раздаваше все нови ореоли
И той причина стана най-подир
На рая за квартирните неволи.

Във райската градина щат – не щат
Посегнаха на древните дървета,
Светците си за да обезпечат
С места за труд, за отдих и просвета.

Наложи се през Божиите митници
Да им изпратим природозащитници.

2393.

За опита научните методи
Да бъдат възприети от поетите
Се знае, че до никъде не води.
Защо? Ще ви помогна да се сетите.

“Петно от кръв съм” каже ли Поета
Това той прави с твърдо убеждение,
Душата му от скърби е обвзета
И заслужава почит, не съмнение.

А вместо да почиствате петното
Вникнете в творческото съзидание
И щом на рамото му е окото
С това той гали вашето внимание.

Отчаян от природните закони
Поета от творбите си ги гони.

2394.

При вожда нявга нямаше заложници,
Заложниците бяхме всички ние,
Осъдените без вина каторжници
на Партията, Бог да я убие!

Хомотът ни започваше с Кварталния,
Съседът му донася за съседа,
За да строим успешно идеалния
Достоен строй за нашата победа.

Нататък стълбата на диктатурата
През ЦеКа, МеВеРе-то и ДеСе-то
Достигна Министерство на културата
При нас завръщайки се, след което.

И казано бе на всеослушание,
Че откупът е пълно послушание.

2395.

Как лесно е съдът да се превърне
Във символ на свободния пазар! –
Потребни са съдии некадърни
С безочие – велик природен дар.

За поста си те скъпо са платили
На хората поставени над тях
И затова сега не щадят сили
Дълга си да превърнат в златен прах.

На тържището жизнено в средата
Съдът е остров на стабилността,
Виновните заплащат си цената
И се сдружават със невинността.

Тук кризите се появяват рядко,
А и да има, те са все за кратко.

2396.

*Само глупостта носи щастие.
(Софокъл)*

Не за парични знаци и за кокал
Открил е тази истина Софокъл,

А път към щастието е посочил
И после във безсмъртието скочил.

Възползват се от нея милиони,
Особено служители с пагони,

От нея светло щастие извличат,
Но сърдят се глупци да ги наричат -

По този начин Истината свята
Остава да живее полвинчата.

Министрите с усърдие омайно
Обичат много глупостта, но тайно.

Във нейна чест ги приютява храмът,
Но казват, че със нея общо нямат.

2397.

Бе време на берлинските стени –
Предупредителни и повсеместни,
Останалото беше съсипни,
Прикривани със първомайски песни.

Там срещаха с куршуми Младостта,
Посмяла да потърси Свободата,
За вечна се представяше властта
Обаче друго прецени Съдбата.

Стените? – Бързо срутиха се те
Под тежестта на своята грамада
И сълзите на малкото дете
Покрай застреляната майка млада.

Убийците обаче се прикриха
И името набързо си смениха.

2398.

Прощават често нашите пороци,
Но не и добродетелите ни,
Жестоки са житейските уроци,
А злобата отвсякъде кълни.

Какво безумно име “Добродетел”!
Кой дявол зъл го е изобретил?
Без оглед кой е, той е предусетил,
Че то е бомба с много къс фитил.

Аз не познавам негов притежател
В каквото и да е да е успял –
Веднага ще го нарекат предател,

Ще го разпънат и покроят с кал,
Защото на такъв човек породата
Се смята за излишна във природата.

2399.

Каква феерия
От лицемерия
Излъчва кликата
Във политиката!..

Заменя истини
С лъжи пречистени
За консумация
На цяла нация.

Но идва времето
Да сеем семето
На изпитания
И на въстания.

Тогава думите
Са на куршумите.

